

tene, îl neglijează. Rostirea. Tinerii aceștia au voci bune, cu inflexiuni bine strunite și o dicțiune atent cultivată, ceea ce nu stăpânesc dănșii suficient fiind dozajul. Nu-i puțin lucru, dacă ne gândim ce fonfăială și ce stârcire de vocabule e în gura unor absolvenți care, băgăreți nevoie mare, se یتesc prin filme, pe la televiziune, în reclamele aducătoare de lovele. Urechea mea suferă la auzul acelor impure pronunții, a frazării otova, a intonației albe, cu firescul trâncănelilor din stația de tramvai. Plăcuți la vedere, inimoși, agili ca niște acrobați, haioși, când maniera cutărei farse o cere, apți de trăire

intensă, până la lacrima licărind în colțul ochiului, băieții și fetele știu și să cânte (sigur, după cât glas le-a dat Dumnezeu!) ori să danseze, cu o neistovită bucurie a jocului.

E, fără îndoială, o promoție înzes-trată, pe care critica, dar mai ales publicul din țară și din străinătate au primit-o cu simpatie și cu aplauze călduroase. Iată-i, rând pe rând, făcând o reverență de adio: Elena Andron, Ludmila Filip, Ionela Hanganu, Luiza Mălășincă, Florentina Țilea, George Gâdei, Emilian Oprea, Marius Manole, Marius Năstrușnicu, Liviu Pintileasa, Constantin Popa. Sfârșitul facultății poartă, ca pentru atâția alții,

o încărcătură de tristețe. Se vor îm-prăștia în cele patru vânturi și praful se va alege de omogenitatea eficientă și încântătoare la care au ajuns. Așa e viața, știu. Dar nu poate fi ea și într-altfel?... O soluție ar fi ca junii absolvenți să fie sprijiniți să continue împreună, în vreun teatru dornic să-i angajeze sau, dacă nu, în formula ispititoare, fie și pândită de riscuri, a unei trupe de liberă mișcare. Ar trebui doar ca oameni cu potență administrativă și financiară să înțeleagă situația și să săvârșească gestul salutar. Dar, oare, vin barosanii la teatru?...

Florin Faifer

Mai multe școli de teatru

La sfârșitul lunii mai, trei teatre din București („Nottara”, Excelsior și Teatrul de Comedie) au fost gazdele Festivalului Internațional de Teatru „Hyperion 2001”. Pornind de la ideea cuprinderii într-o gală a spectacolelor de absolvire ale studenților-actori de la Facultatea de Arte a Universității Hyperion, manifestarea s-a extins, tinzând spre (aspirând la) statutul de festival. Ea a funcționat foarte bine ca pretext pentru prezentarea, în cadrul acestor zile festive, și a Galei Filmelor „Hyperion” (tot producții ale studenților), a

Salonului Național de Artă Fotografică, iar colocviul ce-și propunea să găsească răspunsuri pentru anul 2001 la întrebarea „Teatrul, încotro?” a fost, de asemenea, cuprins în program.

Au fost invitate spectacole ale studenților din Craiova (Jocul de-a vacanța de Mihail Sebastian), Cluj-Napoca (Englezește fără profesor de Eugen Ionescu), Bruxelles (Viața furată de Christian Petr) și Chișinău (fragmente din Strigoii de Henrik Ibsen, Barca fără pescar de Alejandro Casona și Căsătoria de N.V. Gogol).

Reprezentanții școlii clujene (clasa

profesorului Marius Bodochi), lucrând cu atenție textul dificil al lui Ionescu, au reușit să-l descifreze cu adevărat, să-și construiască rolurile convingător, astfel că au și primit – în semn de apreciere – îndelungi aplauze. De altfel, Englezește fără profesor și Bădăranii (spectacol al gazdelor, clasa profesorilor Ion Lucian și Victor Radovici) au primit, *ex aequo*, premiul pentru cel mai bun spectacol.

Dacă s-ar fi acordat, însă, un premiu de popularitate, acesta ar fi fost obținut cu siguranță de Victor Triboi, Ele-

Premiul Festivalului Hyperion: Bădăranii

na Negrescu și Natalia Lungu de la Chișinău, protagoniștii Căsătoriei. Ei au cucerit publicul prin farmecul, naturalitatea și umorul fin cu care au rezolvat situațiile scenice.

O propunere interesantă a venit din partea tinerilor de la Conservatorul Regal din Bruxelles: un spectacol-lectură, dar unul diferit de ceea ce se înțelege prin asta în mod obișnuit. Ei *jucău* un spectacol-lectură. Cu toate că știau textul, utilizau manuscrisele ca și cum ar fi citit din ele, nu stăteau într-un loc (la o masă, de exemplu), ci – din contră – se mișcau liber în spațiul scenei, iar din când în când utilizau și elemente de recuzită. Dar nimic nu rupea vraja lecturii. După ce erau parcurse, foile erau aruncate de fiecare dintre cei trei interpreți, până când s-a ajuns la ultima filă a textului. Accentul a căzut în spectacol în principal pe cuvânt, pe modul în care acesta este rostit, pe sugestia pe care o creează. Prin tehnica pe care o dețin, actorii au demonstrat forța de expresie a cuvântului, pe care au orchestrat-o cu mimică, cu doar câteva gesturi și cu o mișcare sumară. Din această perspectivă, spectacolul belgienilor a ocupat o poziție aparte printre celelalte reprezentări, în care predominau dinamismul jocului, verva interpreților, cărora li se asociuau „petele de culoare” ale costume-

Căsătoria de la Chișinău

lor și decorului. Este cazul spectacolelor Universității Hyperion: **Bădăranii**, **Nunta însângerată**, **Atac la profesoară**, **Gustul mierii** – care au adus în discuție câteva nume ale unor actori de care vom mai auzi: Andreea Ardeleanu, Mihaela Coveșeanu, Ramona Dumitrean, Ștefan Cepoi...

Datorită prezenței la această Gală și a producțiilor studenților din anii I, II și III, spectatorilor li s-a oferit o imagine de ansamblu a procesului atât creator, cât și didactic al formării unui actor, dar și posibilitatea de a urmări etape separate ale acestui proces.

În exercițiul colectiv propus de anul I Actorie (**Lord John of the dance**) –

clasa profesorilor Catrinel Dumitrescu și Emil Hossu –, studenții s-au jucat cu poftă, au dansat și, mai ales, au dovedit că pot lucra foarte bine în echipă. Au fost omogene și trupele anilor II și III; se simțeau, însă, și pașii făcuți înspre maturizare de către tinerii artiști.

Mi se pare lăudabilă această inițiativă a celor de la Hyperion de a se *oferi* fără rezerve spectatorilor, de a le arăta ceea ce au lucrat și ceea ce au câștigat într-un an de zile. Tinerii devin astfel mai responsabili, sunt motivați în plus, trebuie să-și recunoască și să-și asume succesul, dar și eșecul.

Alina Mang

Arcadia regăsită

Există prejudecata că un actor începător – un proaspăt absolvent, în speță – trebuie să fie tratat cu indulgență și blândețe, în speranța că va „crește”. Socoțim, însă, că sinceritatea este cea mai bună la început de drum, chiar dacă uneori ea frânge vreo inimă sau vreo „aripă”.

În perioada 8-12 iunie 2001, sala Rapsodia a fost plină de emoții. Timp de cinci zile, absolvenții celor două clase de actorie (conduse de Margareta Pogonat, respectiv de Lucia Mureșan) ale Universității Ecologice au prezentat Piațeta de Carlo Goldoni, **Femeia îndărătnică** de Shakespeare, **O noapte furtunoasă** de I.L. Caragiale, **Cameristele** de Jean Genet și **Și eu am fost în Arcadia** de Horia Lovinescu. Un repertoriu deosebit, știut fiind faptul că, generații de-a rândul, examenele finale ofereau aproape exclusiv Caragiale, Cehov sau Shakespeare.

Și eu am fost în Arcadia (al clasei conf. univ. Lucia Mureșan), un text

dificil, cu implicații filozofice, cu intermezzo-uri reflexive și cu structură cinematografică, vedește multe erori de distribuție. Sau actorii nu au fost serviți de piesa aleasă. Alex, povestitorul piesei, nu este întotdeauna la înălțime, în interpretarea lui Giuliano Doman. Totuși, scenele când jocul l-a adus la rampă sugerează, prin expresivitatea privirii și finele transformări mimice, că ar putea fi mai bun actor de film decât de teatru. Anca Artenie I (întruchipată de Mirela Sandu) nu convinge nici ca fantomă, nici ca spirit capabil să smulgă un om serios din preocupările sale. Cătălin Braticevici (Hans) nu are fizicul rolului: un matematician grav bolnav nu poate fi jucat de un tânăr plinuț și a cărui jovialitate e cu greu acoperită de grimă. În rolul soției de-a doua, Tania Diaconu conturează un personaj de o vulgaritate conținută, pozând în nevastă supusă. Prima intrare în scenă a amantei lui Alex, Emi (Ma-

riana Țopa), e deconcertantă; apoi se ivește o altă fațetă a personajului, iar atunci te întrebi dacă imensa distanță dintre cele două ipostaze a fost voită sau doar rodul unei mai slabe concentrări. Mic ca lungime, dar mare ca importanță, rolul lui Hans-copil este foarte bine jucat de Mirela Dima.

Posibilitățile materiale reduse ale facultăților nu justifică decorul foarte eteroclit ca stil și ca utilitate. E de presupus că orice urmă de regie a lipsit în mod voit, pentru ca atenția publicului să nu fie abătută de la jocul tinerilor de vreun artificiu scenic.

Unele nereușite ale interpreților, unele „chei” greșit folosite pot fi puse pe seama faptului că, din câte poate să spună o simplă privire asupra titlurilor cu care studenții ecologiști s-au înfățișat publicului, vor fi fost mai cu seamă pregătiți pentru comedie.

Daria Dimiu